

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών, και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον,
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθένων.

Ἐγκαίῃς και χίλια κ' ἔπειτά,
εὐτυχίας παντοῦ και λευτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἀδιαφέρουσα πολλό.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ζῶνα ἑμὸς μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

ἽΟκτωβρίου μὲν εἰκοστή,
μία δὲ καὶ μάλ' ἀγαστή.

Χίλια με τρὶς κ' ἔνθα,
φουρτουνίαις στὸν ντουναῖ.

**Στρέφει στήν νέα νότα
κ' ὁ Φασουλῆς τὰ νῶτα.**

Σῆμα, σακάτικο κομμά,
σῆμα, βρεῖ μπλεγμένη...
ὅτ' Ἰακωβὸν ὀλοφύμηναι
καὶ μὲς σ' τὴ Νεγκοβάνη.

Κότταζε γύρω σου φωτὴ
καὶ γένν φόνον ὀράματα,
καὶ κἀν τέσσαρα ταῖς τῆ
ἄκοῦσες πάλι αὐτάματα.

Τρέχουνε γυναικοῦκαδα, γυνὴ κ' ἀπελπισμένη,
κ' ἔχουν γὰ σπῆτι τὸ βουνό
καὶ σκέπασμα τὸν ὄρανό,
κ' ἐλπίδα πῶς ἀπὸ φοιτὰ δὲ πέρουνε σκαμμένα.

Τοῦ Φερδινάνδου τὰ θεριά σπρώσανε καὶ πάλι
σὸν πρῶτον τὸ κεφάλι,
καὶ μὲς σ' τὰ ρούτρα τῆς Φραγκίλῃ πετοῦν ἀστεινὴς νόταις,
καὶ Μακεδόνες ἀδελφοὺς τοὺς σπρώζουν σὸν ὄχτος.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν ἀγαπῶ,
τὸν ρακαδότῃ, τὸν γυνὴ,
καὶ τὸν ἀφωπλισμένο;

Οἱ Φράγκοι τὸν κυτοῦν βαρεῖα
κ' ἔμπρὸς τοῦ Κροῦμου τὰ θεριά
τὸν ἔχουνε δαμένο.

Ἀλλοσοῦνον τὰ γυνὴ τὸν Μακεδόνων χεῖρα
καὶ στοὺς Σαρφάρους γορηγοῦν ἀκούσα γὰ μαχίμα,
καὶ λὸν ἱσχυρὰ προῖκεται
κ' ἀλύπητος ἐσθίεστε

τῆς σάρκας Μακεδόνων
πρὸς δόξαν τὸν αἰώνων.

Κτύπα καὶ μὴ σὲ μέλη,
περίδοξος ἀγέλη,
κ' ἔγὼ προστάτης στένω
μὲ τέσσαρα τὰ μάτια,
καὶ στέφωνα σοῦ πλέω
μ' ἀνθρώπινα κομμάτια.

Χυλάτε, σαρκοδόρα
καὶ σπέρματα θνητῶν,
κ' ἔγὼ τὰ χεῖρα τώρα
κρατῶ τὸν Μακεδόνων.

Μ' ἀκούσαν οἱ καίμενοι
κ' εἶναι καλὰ δαμένο.
Καὶ βάλτε τοὺς φωτῆς
καὶ δώστε τοὺς στ' αὐτιά.

Καὶ σκούζετε καὶ χαίρετε,
γιὰ οὐς δὲν εἶναι νόμοι,
φουέρας, παρακάλια.

Κ' ἐπὶ πινάκων φέρετε
σ' ἔρμένα τὴν Σαλῶμη
ραγμάδικα κεφάλια.

Τρόχιζε τὴν ληπίδα
κ' ἐπὶ πτωμάτων πῶδα,
καλέ μας Ἀρχαυοδμή.

Με νότιας μὴν πτοῦσαι,
οὐ τῆς Εὐρώπης εἶσαι
κτύχημα καὶ καμάρ.

Κι' ἂν τὸ χρυσὸ σου χερί σφάζῃ καὶ πυρπολῇ
τῆς νότιας δὲν τρεγγάρι γὰρ σὲ τὸν προσφύγι,
κι' ἂν τυπικῶς τῆς στέλλῃ στῆς Βουλγαρίας τὰ γέφυμα,
μὰ γράφονται μονόχα γὰρ μερικὰ φορημένα,
ποῦ θέλουνε κι' ἐκεῖνα σὰν ἄνθρωποι ν' ἀμύνονται
καὶ θυμὰτα φονιάδων ἀφώνως νὰ μὴ γίνονται.

Ὁ Βούλγαρος ἂν κόψῃ, ἀνάστη, πυρπολῇ,
καίτοι δὲν θὰ μιλήσῃ.
Βαρεῖται τοὺς ραγιάδες, εἰσικίκα παιδιὰ,
κι' ὅ τῆς Καντεδουρίας δὲν βράζει ταυμασιὰ,
καὶ μ' ἔλγῃ τὴν ψυχὴν του
σὰς δίνει τὴν εὐχὴν του.

Αἷμα πολλοραγιαδῶν ἀς τρέξῃ κρουνηδόν,
ἂν δὲ ποτὲ κανέναν Ἑλληνοκακεδόν
ὑπέρμαχος γενναῖος προδῇ ἂν καὶ πρῶτα,
εὐθὺς πρὸς τὴν Ἑλλάδα θ' ἀποσταλῇ μὰ νότα,
κι' ὅ τῆς Καντεδουρίας φορῶντας τὴν τάρκα του
θὰ σηκωθῇ κι' ἐκεῖνος νὰ δώσῃ τὴν κατὰρα του.

Ἀλύπητα κτυπᾷτε,
σουδίζετε, τρυπᾷτε,
παντοῦ φωτὶς καὶ πίσος.

Εὐφραίνει διπλωμάτας
καὶ φίλους παραστάτας
σαρκῶν καμμένων κνίσσα.

Σίς εἰσθε τῶν ἄνδρῶν γκατὲ,
καὶ δὲν ἀγένησε ποτὲ
ἢ φάρκ τῶν μεγάλων
κανέναν λαὸν ἄλλον,
ὅσον τοῦ Κρούμου τοὺς σπαγεῖτε,
τοὺς ἀληθῶς νομοταγεῖτε.

Τοιοῦτος εὐγενὴς λαὸς στὸν κόσμον πληθυνθῆτω,
τοιοῦτος εὐγενὴς λαὸς σπαζέτω δίχως φόβον,
καὶ πάλιν ὡς θυμιάμα σ' ἡμῶς κατευθυνθῆτω
ὁ ὄρθῳ τῆς Νεγκόθανης κι' ἐκεῖνος τῶν Ρακόδων.

Μνήσθητι, Κύριε, κι' αὐτοῦ τοῦ τῆς Καντεδουρίας,
ὅπου προσεύχεται ἑνὰ ἄκρος ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας,
καὶ τὸν εὐθὺν ὀρθοτομεῖ τῆς ἀληθείας λόγον
κι' ἀγανακτεῖ στὴν ἀμύνην ραγιαδῶν ἀναγώνων.

Ἄλλ' ὅμως ἀς ὁμνήσωμεν, βρε Περικλῆ, κι' ἡμεῖς
αὐταῖς τῆς Βουλγαρίας Μυλλαιδῆς καὶ τῆς Μίς,
ποῦ ξεσποδοῦνουν καὶ ἡμῶν, τῶν μαζῶν βαρβαρῶν,
καὶ μήτε σόμιν λένε κἀν τοὺς φόνους τῶν Βουλγαρῶν.

Σὺ, ραγιαζ, καὶ τώρα στάσου,
ρίξε κάτω τὰ μακὰ σου,
κι' ἔλα σταύρωσε τὰ χερίκα
ὑπὲρ στῆς Σόφρας τὰ ξεπτερία.

Πέσε πάλι κατὰ γῆς
καὶ μὴ δώσῃς κἀν γροθιά,
κι' ἐτοιμάσου νὰ σπαγῇς
μὲ Βουλγαρικά σπαθιά.

Μὴ συμφωνῶς μὲ τοὺς νόμους ἀμύνῃς τοὺς ἀνθρωπίνους
κατ' ἀρπάγων, κατὰ λόκων,

ἄλλως πάλι τὴν Ἑλλάδα θὰ τὴν φέρωμε σ' ἐκείνους
τοὺς καιροὺς τῶν Πατισίωνων.

Ὅσο κι' ἂν θέλῃς σφάζῃς,
τίποτα δὲν θὰ κάμῃς,
τὴν δύναμίν σου στήριξε
μονόχα στὰς Δυνάμεις.

Ἐπῶναι τῶν ἀκούμπικ τὸ δόλο σου κεφάλι
καὶ πρόσθεν ἐν σιγῇ...
αὐταῖς σὲ προστατεύουν νὰ σπαζέσαι καὶ πάλι
σὰν κότα, σὰν τραγί.

Τούλαχιστον, Εὐρώπη, σὲ ταῦτο τὸ μαρτύριο
ἐπέτρεψέ μου κι' ἄλλο πρὸν σὺλλαλητήριο.
Ἄς εἶναι, κάνε τέτοια... κι' ἐγὼ τὰ κάνω χάρι...
σκυλὶ ποῦ δὲν δαγκώνει πολὺ συχνὰ φονιάζει.

Κι' ἂν ἀπαθῆς ἀκούω τὰ τόσα κολαρίσματα
κι' ἂν σφάγιον σὲ βλέπω,
ἐν τούτοις σ' ἐπιτρέπω
νὰ γράφῃς καὶ ψηφίσματα,
καὶ τέτοια νὰ μοῦ δείχῃς καὶ μὲ τὰ δὲσ σου χερίκα,
ὅμως μὴν πιάνης ὅπλα, μὴν ἀκόνιες μαχαίρες.

Ἔνομα σου, μὴ σὲ μέλῃ... κι' ἐγὼ ποῦ λὲς σὰν πρῶτα
φροντίζω περὶ σοῦ,
ἀλλ' ὡς ἐκ περισσοῦ
στέλλε καὶ καμμιὰ νότα.

Κι' ἂν δὲν σ' ἀφήσουν αἷμα,
μὰ σὺ γὰρ τὸ χατᾷ μου
μὲ τὰ χαρτιὰ πολέμα
μονόχα, κακομοίρη μου.

Μὲ τὸ κεφάλι κάτω ὑπὲρ τοὺς Βουλγαροὺς στήτε,
μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα σὰν ἑρπετὰ νὰ σέρεσθε,
κι' ὅλοι σας τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν εὐχαριστῆτε,
ὅπου σὰς ἐπιτρέπει καὶ νὰ διαμαρτυρεσθε.

Ἔλα, καλέ μου Βούλγαρε, καὶ κόψε με ν' ἀντάσω...
τὸ θέλουν αἱ προστατίδες τουφεκί νὰ μὴ πιάσω,
κι' ἔταν αὐταῖς τὸ θέλουνε γὰρ μὲ τιμὴ μεγάλη
νᾶμαι χωρὶς κεφάλι.

Γι' αὐτάς, μὲ σὺρον μὲ σιγὴν
ὥσαν ἀμύνῃ ἐπὶ σπαγῇ,
κι' Ὀνογουδούρων δεχόμεναι κολάφους καὶ λακτίσματα,
πλὴν κι' ἔταν γίνω λῶμα
μέσα στῆς γῆς τὸ χῶμα,
καὶ τότε νότιας στὴν Φραγκιά θὰ στέλλω καὶ ψηφίσματα,
καὶ φιλελλήνων σέματα θὰ λένε κατηνύτα:
νὰν ἐλάρῃ τὸ χῶμα σου σὰν ψηφισμα, σὰν νότα.

II.—Θαρρὸ πολλὰ πὺς ὁμιλεῖς περὶ Μακεδονίας,
μὰ δὲν μοῦ λὲς καὶ τίποτα περὶ τῆς Γερμανίας;

Μόλυνε καὶ Χάρθεν ὁκνη,
ὅπου σὲ πιάνης φοιτῇ.

Φ.—Ναί, αἱ σὲ αἰώναι, μὲ τὴν γοργὴν μας πτήσιν
ἀς φέρωμεν τὴν δροσρὰν κι' εὐκριντόν μας φύσιν
στὴν Τράπεζαν τὴν Στρογγυλὴν τῶν ὁμοφυλοφίλων
τῆς Γερμανίας τῆς κλεινῆς.